

## Praxe Německo 2021

Na letošní praxi do Německa se vydalo dvacet studentů a dva odvážní profesori – pan profesor Souček a paní profesorka Vrzáčková.

Bydleli jsme ve městě Hürth, které leží nedaleko Kolína nad Rýnem. Cesta z Prahy nám trvala 10 hodin, každopádně jsme ji úspěšně zvládli.

Na praxe jsme čtrnáct dní docházeli do Rhein-Erft akademie. Pro vstup do areálu jsme každý obdržel svou přístupovou kartu. Občas se stalo, že se systém rozhodl, že daného studenta do areálu zkrátka nepustí, anebo byla karta nemilosrdně sežrána skenovacím zařízením. Nicméně i tak jsme se každý den na praxi těšili.

Pracovali jsme v tzv. Techniku. To slouží pro tamní studenty a v tomto případě i pro naše praxe. Jedná se o výcvikové centrum s poloprovozními aparaturami. V překladu to znamená, že není důvod se bát. Když něco pokazíte či rozbijete, nezpůsobíte (téměř) žádnou pohromu. Pouze se to bude muset opravit a o vás si budou říkat, co jste to za umělce, ale žádný stres.



Myslím však, že jsme si vedli velmi dobře. Nebudeme lhát, při prvním pohledu na aparatury jakožto šílenou zmeť trubek, ventilů a pump se nám zatajil dech. Hlavou nám proběhlo, jak se v tomhle máme proboha vyznat. Avšak po řádném vysvětlení a první práci se nám vše v mysli rychle urovnalo. Za pár dní jsme se již vesele proháněli od kohoutu ke kohoutu, k reaktoru a zase zpátky, zvládali filtrace i regulaci teploty. Sem tam někde vytryskla voda a my si připadali jak při povodních, nebo nás kvílící a třesoucí se trubky nutily myslet na ty nejhorší scénáře možné katastrofy. Celkově nám však štěstí, naši lektori a možná i nějaké ty vědomosti napomohli ke klidnému průběhu praxe.



Vzhledem k tomu, že mnozí z nás neumí německy ani slovo, jisté obavy z praxí v Německu byly na místě. Trošku jsme se báli, že komunikace bude probíhat pomocí angličtiny, němčiny a rukou a nohou. Nicméně jsme byli velmi rychle vyvedeni z omylu, jelikož všichni zde uměli velmi dobře anglicky a nebyl sebemenší problém se domluvit. Jak v Techniku, tak na našich výletech. Velikým překvapením pro nás bylo, že angličtinu ovládal i člověk, u kterého byste to rozhodně nečekali. Například šedesátiletý stařík či pan Kebabák. Tohle v Čechách často nevidíme, že?

Zatímco ráno jsme pilně pracovali, odpolední volné hodiny se nesly v duchu výletů, nakupování, hraní DESKOVÝCH her či pospávání. Právě blízký Kolín byl nejčastějším cílem našich výprav. Nasedli jsme na S-Bahn (to je něco jako tramvaj, vlak a metro dohromady) a za pár minut byli na místě.

Navštívili jsme například katedrálu sv. Petra, kde jsme museli vystoupat 532 schodů do výšky 97,5m. Dali jsme si do těla, nebudeme lhát, avšak výhled stál rozhodně za to. Dalším oblíbeným cílem byl

takzvaný Kolínský triangel, zoo, muzeum čokolády či ulička se všemi možnými obchody včetně Primarku. Každý si zkrátka našel to své.

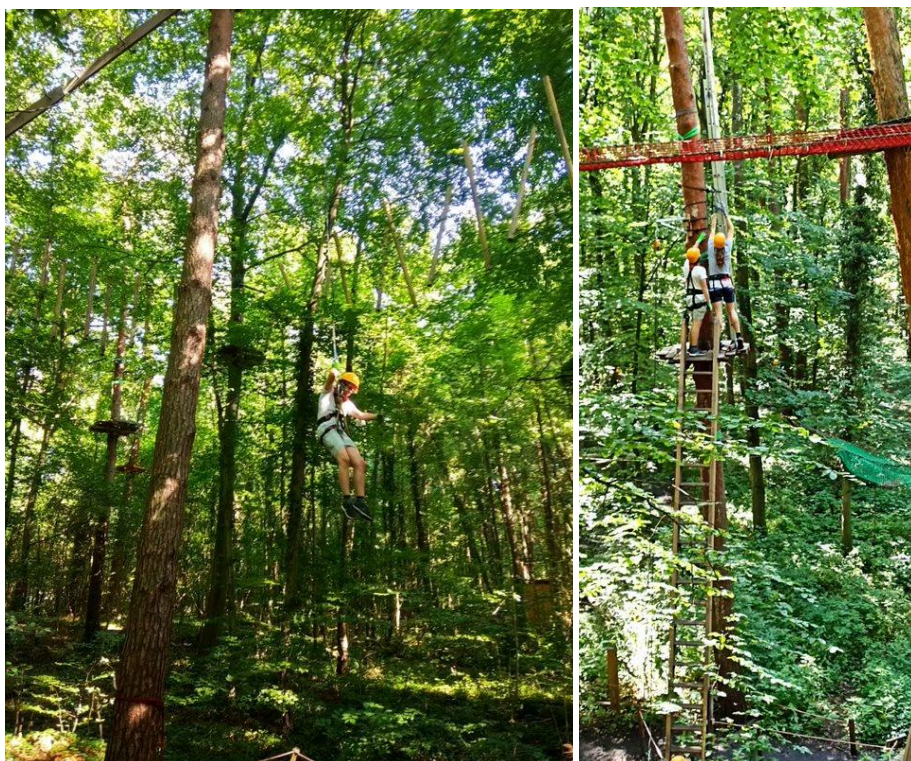


Také jsme zavítali do města Bonn či na zámek Augustusburg, který se nachází ve městě Brühle.



Večery na hotelu se nesly většinou ve dvou náladách: buď jsme byli plní energie, hráli jsme hry, povídali si a měli něco dobrého na zub, anebo jsme byli tak unavení, že jsme polomrtví leželi rozplácí na postelích a stěží udrželi otevřená víčka u filmu. Jelikož jsme však již dospělí a rozumní, tak o nás naši profesori nemuseli mít strach. Vždy se večer ujistili, že jsme všichni živí a zdraví, a velkoryse nechali večerku na našem uvážení. Za to jim jsme všichni moc vděční.

První týden jsme ve čtvrtek také zavítali do lanového centra. Tradičně se sem chodí každý rok a letošek nebyl výjimkou. My jsme tak mohli zažít další zajímavou zkušenost. Nejprve jsme si vyslechli instruktáž o tom, jak se zde chovat, a poté jsme už vesele mohli lézt mezi korunami stromů. Celé odpoledne bylo víceméně poklidné, jen pár jedinců muselo být rozmotáno či zachráněno. Nicméně všichni jsme si to užili a spokojení a unavení se večer vrátili na hotel.



Ke konci druhého týdne jsme se na praxi byli podívat po dalších částech areálu a vyslechli si zajímavé povídání o tom, co se zde vyrábí. V pátek jsme si pak byli zahrát bowling. Hlavním programem bylo rozloučení se s našimi instruktory z praxí, kteří s námi celých 14 dní pracovali. Každý jsme ze soudku dostali nalitou sklenku piva a pronesl se přípitek. Po úspěšném i neúspěšném sestřelování kuželek, kdy už se náš čas chýlil ke konci, byla chvíle na závěrečný projev. Předali jsme také dárek jako poděkování za jejich úsilí a čas, který nám věnovali.





Víkend byl poslední možností vyrazit na pár výletů a v neděli večer jsme pak nasedli do autobusu. Zpět do Prahy jsme úspěšně dorazili v brzkých ranních hodinách unavení, ale nadšení.

Alžběta Bulková F4